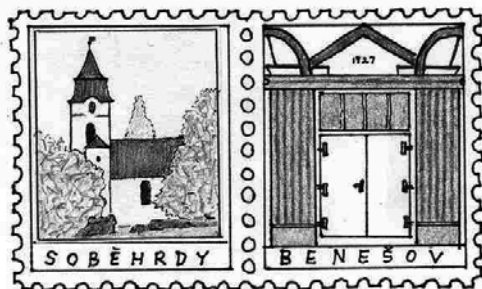

ČÍSLO 93 (4/2017)

Prosinec 2017

Věstník evangelických sborů
na Benešovsku

SOBĚHRDSKÝ BRATR

ÚVODNÍK

Očekávám na Hospodina, očekává duše má a ještě očekává na slovo jeho. Duše má čeká Pána víc než ponocní svítání, kteříž ponocují až do jitra. (Ž 130,5-6)

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé,

zdravím Vás v letošní době adventní. Jeden z překladů Ž 130 má název: „Bohatství Jeho milosti“. Toto bohatství je příčinou žalmistova očekávání. Očekává na Boha Hospodina, který je milosrdný a odpouští. Hledá ztracené a odvržené. Je shovívavý a trpělivý. U něho je moudrost a spravedlnost. U něho je láska, která zachránila svět.

Tak věří Bohu žalmista. A jak věříme my? Čemu věříme? Komu věříme? ... Adventní čas je úžasnou příležitostí k hledání odpovědi na tyto otázky. V tichu, neboť advent je také dobou ztišení. Dobou očekávání na Ježíše Krista, který kdysi přišel na svět, tiše a nenápadně. V Betlémě pro něj nebylo místo pod střechem. Křehké dítě – vždyť co se mu mohlo všechno stát? Z toho je vidět, že náš rozum na Boží lásku nestačí. Proč Kristus za nás musel zemřít, to také nevysvětlíme. A přece z víry v něho a z jeho milosrdenství a odpuštění žijeme.

Advent může být dobou čekání na Krista. Také ale může být promarněným časem. Advent jsme dostali jako zvláštní čas, aby-

chom se mohli více ztišit, čekat na Boží slovo, očekávat Hospodinovo milosrdenství a slitování.

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé, přijměte jako přání pro Vás a Vaše rodiny, abyste prožili letošní dobu adventní a vánoční jako krásnou dobu očekávání i radostného setkávání s Kristem. Aby Ježíš, pro něhož nebylo v Betlémě místo pod střechou, měl místo u vás, ve vašich životech. Aby tam měl aspoň trochu místa jako ten, od něhož se naučíme radovat se a těšit se ze života. Přeji vám, aby se vám podařilo všechny Vaše adventně-vánoční zvyklosti zasadit do tohoto očekávání a setkávání.

Pavla Jandečková

ADVENTNÍ KÁZÁNÍ

Advent připomíná příchod mesiášského krále. Proroci ve starověkém Izraeli vyřkli ve svých zvláštních proroctvích/básních/snech podivné myšlenky: *I vzejde proutek z pařezu Jišajova a výhonek z jeho kořenů vydá ovoce.*

Bázní Hospodinovou bude prodchnut. Nebude soudit podle toho, co vidí oči, nebude rozhodovat podle toho, co slyší uši, nýbrž bude soudit nuzné spravedlivě, o pokorných v zemi bude rozhodovat podle práva. Vlk bude pobývat s beránkem, levhart s kůzlem odpočívát. Tele a lviče i žírný dobytek budou spolu a malý hoch je bude vodit. Kráva se bude popásat s medvědicí, jejich mláďata budou odpočívát spolu, lev jako dobytče bude žrát slámu. Kojenec si bude hrát nad děrou zmije, bazilišku do doupěte sáhne ručkou odstavené dítě. Nikdo už nebude páchat zlo a šířit zkázu na celé mé svaté hoře, neboť zemi naplní poznání Hospodina, jako vody pokrývají moře. (Iz 11kap.)

Tyto myšlenky se zdají být v konfrontaci se světem - jak ho známe v našem zvyku/pragmatismu/skepticismu - jako pěst na oko. Lidi mají mezi sebou státy. Vedou proti sobě války. Silnější vítězí nad slabším. Větší firma požívá menší firmu. Větší křikloun obdrží moc. Tak bychom mohli pokračovat dál a dál. Nakonec přece platí, že optimismus je jen nedostatek informací.

Proroci byli optimisté a snílci, básníci.

Víme také ale, že jejich životy nestály z pohledu úspěchu za

nic. Byli pronásledováni a neuznaní. Přesto provokovali slovem naděje.

Jednou nebudou státy. Jednou se budou mít lidi rádi a budou vděční za to, že jsou bratři a sestry. Člověk pragmatik by řekl: tůdle, až naprší a uschne.

Prorocství, sny, podobenství, pohádky nejsou realita. Realita je železo, elektronika, majetek.

K čemu sny? K čemu umění? Vždyť prorocká báseň spadá pod kolonku umění. Sféru ducha.

Jan Vladislav, jeden z největších českých básníků a překladatelů (překládal například Shakespeara) napsal ovšem tato provokativní slova o „křehkém“ umění:

Ve světě, kde převládá představa, nebo spíš požadavek rozumnosti, účelnosti, smyslu, připadá umění často jako marná, nesmyslná hra; a ona to v jádře taky hra je, neúčelná, nesmyslná, po tisíce let stále stejná hra, ale hra, jež vzdoruje času a vyvrací představy či pověry o věčném pokroku. Zatímco někdejší meče, luky či prakovnice už dávno práchnivějí v muzeích, Sofoklovu Antigonu ani Shakespeareova Hamleta neodsoudí žádná nová hra do starého železa. Není to dostatečný důkaz - těch pár staletých scén, že umění vůbec odpovídá skutečnému řádu věcí a lidské existenci v něm líp než cokoli jiného? (Jan Vladislav, Otevřený deník, Torst 2012, str. 60)

Je prorocký sen blíž Pravdě, života, reality - nebo je blíž Pravdě skeptický pragmatismus založený na časné zkušenosti?

Kde se bere naše svědomí? Od útlého dětství díky Bohu slyšíme pohádky (i v nekřesťanských rodinách), kde dobro vítězí nad zlem. Většina pohádek jsou sny.

Naše pohádky jsou zakotveny většinou v Bibli. Poslední nedomrlý princ dostane princeznu, protože pomůže mravenečkům, princezna preferující sůl nad zlatem nakonec dostane za Pravdu.

A tak se možná rodí naše svědomí, vychovávané po staletí snem, že pravda a láska vítězí nad lží a nenávisť. A i když naše svědomí a srdce postupně obrůstá tukem – jak stárneme – přesto umíme se sny, prorocstvími nebo podobenstvími alespoň nevědomě pracovat. Mám v to naději.

Když přišel Ježíš do Jeruzaléma, rozpoznali v něm někteří naplnění prorocké básně/snu. Do Jeruzaléma přišel Ježíš tak, jako

žádný král před ním nepřišel, na oslátku. Představuje se jako mocný – bezmocný, do královského „oděný – neoděný“ tak trochu jako královna Koloběžka, jak poznamenal v jednom textu Tomáš Trusina.

Kamkoli vešel, tam zasvítilo světlo.

Ježíš lidem dosvědčoval svými činy a slovem, že Bůh je dobrý a touží být s člověkem ve společenství. A že je dárce života a lásky. A že se lidi mají navzájem milovat. Dokonce i nepřátele. A že lidi jsou děti jednoho Otce. A že tu jednou bude království lásky a spravedlnosti.

Provokativní slova. Provokativní píseň.

V každé době. Vždyť lidi si dodnes navzájem staví ploty a hranice a posílají na sebe navzájem armády a hrozí zbraněmi.

Celý život Ježíšův zní jako příběh snílka nebo naivního optimisty. On své činy i slova doložil svým životem, rozdal se. A naivita v tom seberozdání nebyla.

A někteří uvěřili, že prý Bůh tohoto snílka vzkřísil z mrtvých – tzn. že Bůh Otec potvrdil tímto vzkříšením Ježíšovy činy a jeho slova, jeho sny. Přiznal se k jeho snům. Dal jeho činům a slovům za Pravdu.

Někdy se stane, že se i pařez zazelená a vzejde z něj nový strom. A pragmatik - pesimista neví, co na to říct. Někdy se stane, že dojdou slova.

Advent nám připomíná, že přijmout tohoto zvláštního Mesiáše s důvěrou neznamená, že jsme automaticky na straně toho, který už to všechno vyhrál. Nakonec, právě tohoto krále/nekrále zanedlouho mnozí opustí, zklamaní jeho bezmocí.

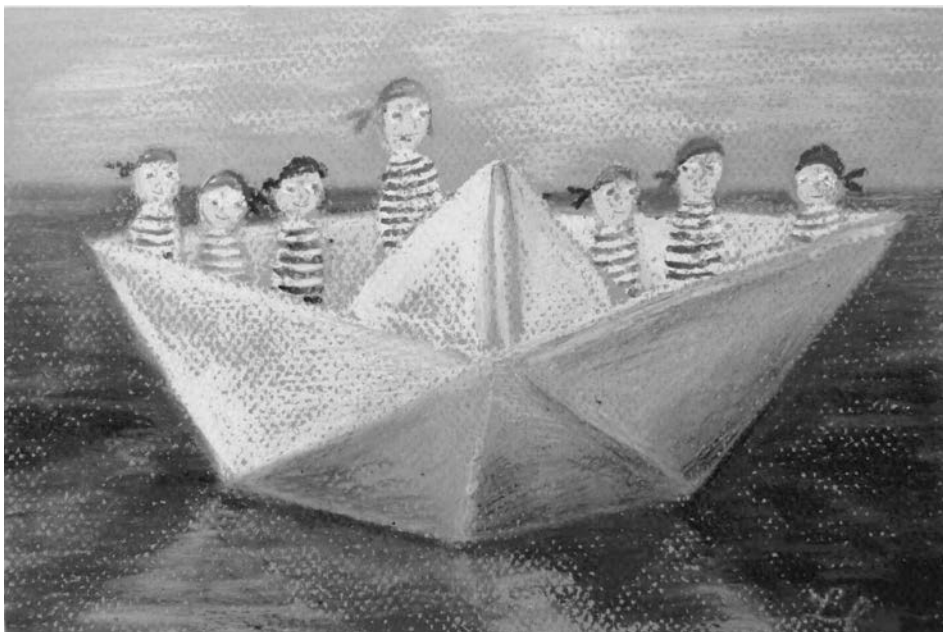
Přesto má smysl se mu s důvěrou svěřit. A vítat ho s vírou, že právě jeho záchrana se uprostřed našich dní ukáže jako to, co nese, drží, vysvobozuje, obdařuje nadějí a proměňuje život k spravedlnosti a lidskosti. K dávnému prorockému snu.

A tak se smíme o adventu přidat s očekáváním k prorockým básním/snům a zpívat: *Před Tebou se Pane Kriste, králů Králi, dobrovolně skláníme. / Vláda jeho není na chvíli, pravda věčně platí v jeho říši, v jeho panství není násilí, blaze tomu, kdo hlas jeho slyší. / Žízlivým dá napít z pramene, nedolomí nalomenou*

*třtinu, proměňuje srdce kamenné, odpustí i zbloudilému synu. /
Znaveným on síly dodává, uvězněným snímá pouta z rukou, stojí
při těch, kdo jsou bez práva, otevírá všem, kteří tlukou.*

Petr Turecký

VÝSTAVA OBRAZŮ

*V listopadu a prosinci náš soběhrdský kostel zdobily obrázky
Lydie Férové.*

*Na pravé straně ilustrace ke knížce pro děti – O bouřce, Bibli a
Martinu Lutherovi, která vyšla letos k Lutherovu výročí. Na levé
volná tvorba. Položil jsem jí několik otázek:*

Proč maluješ/tvoříš?

Ráda bych řekla, že tvořím z přetlaku, že nemohu jinak, ale většinou to tak úplně nefunguje. Takže někdy tvořím na zakázku a jinak prostě proto, že když se k tomu dokopu, tak mě to jednoduše baví a přináší mi to radost a někdy uklidnění. A doufám, že to občas přinese radost i ostatním.

Jak vznikly ilustrace vystavené v kostele?

Část vystavených obrázků jsou výběrem z ilustrací k nedávno vydané knížce O Bouřce, Bibli a Martinu Lutherovi, kterou napsali Ondřej Macek a Lenka Ridzoňová a vydal Kalich. Jedná se o Lutherův životopis napsaný pro děti. Četla jsem ji našim dětem a líbila se jim, takže doporučuji :-). Druhá část je volná tvorba, což dělám pro radost a většinou rozdávám, takže některé z vystavených obrázků jsou kopie.

Jakou máš ráda techniku?

Já dělám spíš drobnější práce, mou hlavní technikou je kresba. Pokud zatoužím po barvách, doplňuji akvarelem, akvarelovými pastelkami, někdy si беру na pomoc moderní techniku a barvy doplňuji v počítači. Občas pracuji s koláží. V posledních dvou letech sáhnu po olejových pastelech, což je na pomezí kresby a malby a je to fakt úžasně relaxační technika. (Kam se hrabou antistresové omalovánky :-))

Jaká témata ti jsou blízká?

Ilustrovala jsem kromě knížky o Martinu Lutherovi třeba konfirmační listy, katechismus, brožurky o křtu, svatbě a podobně, také jsem kreslila asi dvacet ilustrací do Českého bratra nebo před lety do obrázkového diáře vydávaného ČCE. Z toho vyplývá, že témata jsou převážně biblická, nebo řekneme společensko-církevní. Taková témata mě baví. Ale ve volné tvorbě kreslím spíš odlehčenější témata, ze života, někdy snová, někdy vtipná...

Jak podle tebe může ilustrace ovlivnit myšlení dětí?

Hm, ilustrace je určitě pro děti hrozně důležitá a určitě jejich myšlení ovlivňuje, přinejmenším často určuje, jestli dítě po knížce vůbec sáhne. Samozřejmě bych byla ráda, aby se mým dětem líbily obrázky, dle mého, krásné a vkusné, ale samozřejmě to tak vždycky není, tak se aspoň snažím s dětmi bavit, proč se mi něco líbí a naopak proč se mi něco vůbec nelíbí. Dnes vychází obrovské množství knížek nádherně ilustrovaných, od pohádek po komiksy, bohužel se mi dostaly do ruky i dětské knížky, kde jsem se divila, jestli za tohle dostal někdo zapláceno. No, tak samozřejmě doufám, že se řadím aspoň někde do průměru :-).

A co se týká třeba mých konkrétních ilustrací k Lutherovi, pro mě byla největší výzva zvládnout nakreslit Luthera tak, aby si byl

podobný a přitom to nebyl ten zakaboněný pán z Cranachových obrazů. Aby to mohl být trochu sympaťák. Také jsem se snažila mít obrázky přístupné dětem, ale ne infantilní. Doufám, že to historický příběh trochu otevře. Jestli se mi to povedlo - si nejsem jistá. (Nejlepší by byl komiks, ale to bohužel neumím.)

Za odpovědi děkuje Petr Turecký

➤ **Televizní pořady**

nemáme ve zvyku doporučovat. Některé dokumentární cykly však opravdu stojí za podívání. Tentokrát jsem objevila šestidílný cyklus Rodiče napořád, o náhradní rodičovské péči. Scénář a režie Olga Špátová. Najde se na webu:

<http://www.ceskatelevize.cz/rodice-naporad/> Snad to tam ještě nějakou dobu vydrží.

Některé jsou o početných rodinách, kde se vyskytují různé diagnózy, jindy o babičce, která se stará o vnoučata, další díl je o homosexuálním páru vychovávajícím chlapce, další o předadopčnické péči. Stojí to za to. Kdybyste se ptali, kde jsou hrdinové dnešní doby, tady máte odpověď.

MS

➤ **Přednáška Richarda Vlasáka o české reformaci 5. listopadu v Soběhrdech**

Vybíráme několik myšlenek:

V roce 1412 Jan Hus na novoměstskou mosteckou bránu přibíjí svůj text APPELLATIO AD IESUM CHRISTUM, Odvolání k Ježíši Kristu jako soudci nejspravedlivějšímu. To je zakladatelský text české reformace vůbec, protože v tomto textu se objevují všechny momenty, které se později pro českou reformaci stávají typické. Toto odvolání ke Kristu je odmítnutím světských i církevních autorit, které odporují svědomí.

Do tohoto data se Hus pohyboval i v rámci teologického práva v katolické církvi. Hus je donucen odejít na Kozí hrádek. Zatímco před tím byl představitelem jakéhosi středního proudu, který se snažil ještě zprostředkovávat a přinášet porozumění mezi wiklefovskou a newiklefovskou částí pražské univerzity.

Po odchodu na Kozí hrádek formuluje další myšlenky, které později budou hrát v české reformaci důležitou roli.

- Jde tedy o výše řečenou poslušnost vrchnosti – tedy poslušnost jakékoli autoritě. Tato poslušnost je omezena zprotivením se této autority božím zákonu. Tímto momentem se liší česká reformace od reformace švýcarské nebo německé.
- Dále Hus říká, že sbor sám může rozhodovat o postavě duchovního. To je novum. Upozorňuji, že jsme na počátku 15. stol.
- Třetí zásadní moment je zdůraznění nutnosti zvěstovat Boží slovo jazykem, který je příhodný. Zároveň Hus říká, bohoslužby se mohou konat také pod širým nebem. To je novum.

Dobová politická situace: máme tři papeže, politickou krizi v zemi a v této době si lidé říkají: co s námi bude? Vznikají eschatologické naděje. Lidé se shromažďují na horách a očekávají příchod Krista a nové spravedlnosti – na základě knihy Zjevení. Očekávají konec stávajícího světa. Najednou Hus radikálně mění svůj postoj ohledně konání bohoslužeb pod širým nebem. Kolem Kozího hrádku se totiž pohybují valdenští. Skupina je odevšad vyháněna. Naposledy se usadili v oblasti kolem Kozího hrádku, Hus je najednou konfrontován s myšlenkami valdenských. V mnohých ohledech jim dává za pravdu. Hus před Kozím hrádkem a Hus po Kozím hrádku jsou dvě jiné postavy.

Po smrti Mistra Jana Husa se husitství dělí. Jeden směr zastupuje Jan Rokycana. Je to směr, který je teologicky jakýmsi středním proudem mezi radikálním husitstvím tábořského ražení a mezi katolickým pojetím svátostí, církve, vztahu státu a společnosti a církve. Tuto skupinu tvoří zejm. žáci Jana Husa. Je to konzervativní proud. Na druhé straně - z podhoubí Kozího hrádku vzniká tábořský teologický proud zastupovaný Mikulášem Biskupcem z Pelhřimova.

O pár let později se z tohoto dialogu stává trialog, kdy do rozhovoru vstupuje Petr Chelčický. Souhlasí v sociálně-teologických otázkách s Mikulášem Biskupcem, zároveň v pojetí Večeře Páně odmítá tábořský radikalismus. Chelčický předznamenává způsob, jakým bude Večeře Páně pojmána v Jednotě bratrské. V neposlední řadě spojujeme s Petrem Chelčickým snahy o nastolení míru ve společnosti, odmítání války a násilí, odmítá rozdělení ve společnosti na stavy. V 15. stol. je uzákoněn smír kutnohorský, který umožňuje náboženskou existenci katolíků a utrakvistů. V 16. stol. se utrakvistický proud stává většinovým v české společnosti. Historikové se domnívali, že utrakvisté se po příchodu Martina Luthera stali luterány. Dnes můžeme říci, že tomu tak nebylo, zůstali věrní svému utrakvistickému husitskému myšlení až prakticky do konce 16. stol. To samozřejmě vrhá zcela jiné světlo na pochopení české reformace.

Ejhle, zase máme co číst ...

Nakladatelství Eman pro nás v poslední době připravilo – ostatně jako vždy – moc pěkné knížky. Zastavím se u dvou autorů, mně osobně milých a blízkých a Vám jistě známých.

První, již vydaný titul, se jmenuje 100x DESERT, autorem je Štěpán Hájek a jeho hosté. Osobně jsem neměla možnost bohoslužbu Desert prožít „naživo“, o to víc se těším na knihu i přiložený krátký dokumentární film. Na facebooku jsem se postupně s některými hosty či kázáními seznámila, byly to svěží a příjemné chvíle. Mnozí známe bratra faráře Hájka z letošního uvedení jeho projektu Trojí porce, trojí trefa v benešovské modlitebně. Ale zpět k Desertu. V klubu výše uvedeného jména Štěpán Hájek už od roku 2006 čte z bible, káže a rozmlouvá se zajímavými hosty a k tomu hrají pozvaní muzikanti. Tohle vše – a mnohem víc – v knížce najdete.

Druhý titul se právě tiskne.

Už název mě mocně

přitahuje:

TAM BUDE JEDNOU NÁŠ
DOMOV.

Jedná se o dvojvýběr z básní

Petra Tureckého
a Jiřího Šimsy.

Soustředím se na verše
bratra faráře Tureckého.

Čítám jeho dílka také na
blogu, obvykle „lajkuji“, jsou
povedená.

Třeba tohle:

Mirka Nuličková

Když hoře přejde

Když hoře přejde
jako slunce odlepené od obzoru
nádech z nebe padá

vstříc šumění
stisklých rukou
živého těla

výhled:
několik keřů osik lísek vlaštovčích hnízd
stisklých k sobě

Když hoře přejde
vzedme hladina řeky
strom času

zemní koření
slunce od obzoru
nezřetelná vůně hlasu

po hladině odteklá

* * *

BLAHOPŘEJEME

➤ K narozeninám

Leden: Balíková Miluše, Bedrč – 60 let; Barek Jiří, Čerčany – 82 let; Kopřiva Miloslav, Chocerady – 87 let; Zavadilová Jarmila, Přestavlky – 70 let; Pivoňka Miloslav, Benešov – 74 let; Krulišová Anna, Sázava – 72 let; Šturm Jaroslav, Sázava – 67 let

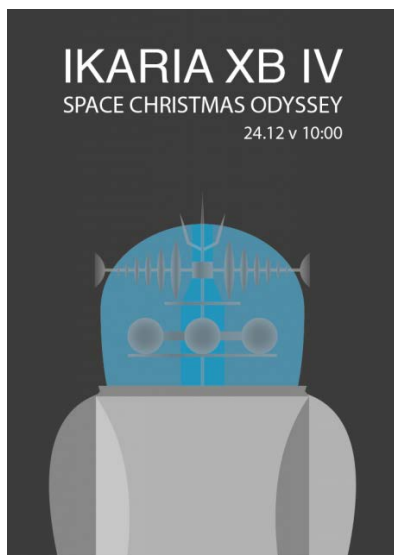
Únor: Boháčová Marie, Soběhrdy – 94 let; Birošová Zlata, Čerčany – 75 let; Černý Bohuslav, Městečko – 72 let; Matoušková Růžena, Kozmice – 71 let; Klauzová Helena, Mnichovice – 78 let; Velebil Jaromír, Vodslivy – 79 let; Vilímek Zdeněk, Čerčany – 80 let; Dubec Ludvík, Hvězdonice – 70 let; Turecká Jana, Soběhrdy – 35 let

Březen: Beranová Alena, Mrač – 68 let; Bohatová Drahuše, Soběhrdy – 72 let; Konrádová Hana, Petroupim – 69 let; Císař Josef, Městečko – 71 let; Vinšová Marie, Benešov – 91 let; Podroužek Jakub, Čerčany – 25 let; Stolař Jaromír, Vranovská Lhota – 67 let

Děti

Leden: Jakubcová Veronika, Přestavlky – 16 let

Březen: Kamilka Bublová, Klokočná – 14 let; Pavlík Gabriel, Mnichovice – 14 let

**Zveme Vás do Soběhrd
ve 4. adventní neděli
tj. Štědrý den
v 10 hodin dopoledne
na bohoslužby
s netradiční vánoční hrou
v režii Petra Wagnera.**

ADVENTNÍ A VÁNOČNÍ PROGRAM

v kapli v Sedlci-Prčici

- 17.12. – 14.30 – vánoční hra
- 24.12. – 8.30 – bohoslužby – 4. adventní neděle
- 25.12. – 8.30 – NAROZENÍ PÁNĚ – bohoslužby s VP
- 31.12. – 8.30 – bohoslužby

Vlašim

- 21. 12. od 17.00 zpívání dětí v Diakonii
- 24. 12. – 8.30 služby Boží 4. adventní
- 24. 12. – 20.00 štědrovečerní nešpor v Diakonii
- 25. 12. – 8.30 Hod Boží - s Večeří Páně
- 26. 12. – 9.30 ekumenické bohoslužby na zámku
- 31. 12. – 8.30 povánoční bohoslužby a konec roku
- 1. 1. – 8.30 novoroční bohoslužby s Večeří Páně

Benešov

- 17. 12. – 10.00 dětská vánoční hra
- 19. 12. – 18.00 biblická hodina
- 24. 12. – 10.00 bohoslužby na 4. adventní
- 24. 12. – 16.30 sváteční slovo na Masarykově náměstí
- 25. 12. – 10.00 Hod Boží - bohoslužby s Večeří Páně
- 31. 12. – 10.00 povánoční bohoslužby a konec roku
- 1. 1. – 10.00 novoroční bohoslužby s Večeří Páně
- 7. 1. – 10.00 bohoslužby pro děti

Soběhrdy

- 17. 12. – 10.00 bohoslužby – 3. adventní neděle
- 24. 12. – 10.00 vánoční hra v rámci bohoslužeb
- 25. 12. – 10.00 Hod Boží - bohoslužby s Večeří Páně
- 31. 12. – 10.00 povánoční bohoslužby a konec roku

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov. Kazatel: farář Tomáš Trusina,
tel: 317 722 215, e-mail: benesov@evangnet.cz, www stránky: benesov.evangnet.cz.
Číslo účtu 233563947/0300

Kurátor: Jiří Zavadil

FS ČCE Soběhrdy: Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov. Kazatel farář: Petr Turecký
tel.:317 795 634; e-mail: sobebrdy@evangnet.cz, www stránky:sobebrdy.evangnet.cz.
Číslo účtu 1190782/0300.

Kurátor: Pavel Stolař

FS ČCE Sedlec-Prčice: Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice.Kazatel: farářka
Pavla Jandečková, , tel. 604185520, email: sedlec-prcice@evangnet.cz
Číslo účtu 191782497/0300

Kurátor: Petr Dubský

FS ČCE Zruč nad Sázavou: Zahradní 189, 285 22 Zruč nad Sázavou,
mobil: 776 797 327, email: zruc@evangnet.cz, administrátor: Petr Turecký
Číslo účtu: 0162 121 008 / 0300

Kontaktní osoba: Jiří Kratochvíl

Husův sbor CČSH: Náboženská obec Církve československé
Adresa: Husova 280, 257 22 Čerčany. Farář Wagner Petr, Mgr.

Telefon: 608 066 406

E-mail: cercany@ccshpraha.cz; web: ccsh-cercany.blogspot.cz/

*V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu,
můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.*

Adresa redakce: FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov

Sazba Marie Stolařová e-mail: marie.stolarova@centrum.cz

Vychází 4 x ročně.

Pro členy ČCE v Benešově, Soběhrdech a Sedleci-Prčici a Zručí n.S. zdarma.

Uzávěrka příštího čísla Soběhrdského bratra bude 15. března 2018

Soběhrdský bratr:

Vydává sbor ČCE v Benešově a

sbor ČCE v Soběhrdech